

ПЕРЕДНОВОРІЧНІ СПОДІВАННЯ ПУХА

Кіт Пух сьогодні був веселий, та водночас і трішечки сумний. Надходив Новий рік, а це свято було для нього особливе. Новорічної ночі, коли годинник показуватиме пів на дванадцятую, його, kota Пуха, запросять до святкової вітальні з ялинкою. Поруч зі Святим Миколаєм, під самісінькою ялинкою, прикрашеною тільки для неї придуманими прикрасами, покладуть йому, Пухові, оксамитову пухку подушечку з великим вишитим маком і пташкою, що гойдається на нім. А ще любив Пух жовто-шовкову китичку на цій подушечці, яка тому, хто на ній лежав (а це була тільки Пухова подушечка), надавала вишуканої шляхетності і особливої поваги.

Святий Миколай був його сусідом під ялинкою ще з тих часів, коли його принесли кошенятком, маленьким рудим клубочком, і було ж те кошенятко таке тендітне й пухнасте, що всі вирішили називати його Пушком. І от він уже не Пушок («Не Пушок», — подумав кіт і знову заплющив очі, сумно звівши брови) — це і є те печальне, з чим

приходить Новий рік: відщипує молодість і додає старості. Кіт і сам забув, коли він з Пушка став Пухом. Колись, як він з кимось знайомився, з дужих його грудей виривалося: «Пу-у-ух!»; згодом трохи спокійніше: «Пу-ух!». А зараз він просто Пух, глухуватий, з шубою, де від рудого, вогнистого блиску лишилося щось рудувато-жовте, кіт старий і паршивий — так він оцінював себе, споглядаючись іноді у дзеркало.

А з іншого боку, старість була, як не дивно, йому на користь: ката все більше поважали й дужче любили. Аж сам Пух іноді задумувався — за що? Це втішало його і додавало впевненості.

Шанували старого Пуха не лише господарі, а й друзі по двору і по володіннях. Бо ж кожен кіт — володар свого котячого царства. Правда, в його царстві немає підданих, і то добре — він не стерпів би їх. Кіт — сам цар-володар, сам собі слуга і охоронець. Чи йде дощ, чи вітер жене всіх по затишках і домівках, чи коли снігом засліплює очі, чи день ясний, чи ніч без зір, — кіт, як прикордонник, виходить на огляд своїх володінь. І хай-но заїде чужинець — буде бій, війна буде, до перемоги.

У Пуха всі сусідні котячі володіння були дружніми. Коли здибався Пух із володарем зі сходу — котом Балабоном, теж давнім-давнім котом,

то вклонявся йому, а Балабон, упізнавши сусіда, кланявся Пухові, і вони спокійно йшли кожен своєю дорогою. З заходу Пуховим сусідом був кіт Шило — мав такого гострого тонкого хвоста, що ним, як шилом, можна було протикати дірки. Кіт Шило ніколи ні з ким ні про що не розмовляв і нікого даремно не ображав і не зачіпав. Був котом поважним. При здибанні вітався лише Пух, Шило проходив мовчки.

А ще межувало Пухове володіння з царством страшного чорноголового кота Чарліка, що був давно дорослий, але по-дитячому задерикуватий. За білий на шиї англійський бант його й прозвали Чарліком. Пух і Чарлік при зустрічі поважно стишували ходу, здіймали догори голови, щоб не бачити один одного, і мирно собі розходились.

У тому ж дворі, що й Пух, жив кіт Томас. Томас був дворовим котом, у кімнату заходив зрідка, любив незалежність. Це був кіт-герой, який не боявся жодного кота й не тікав від собак. Він був молодий, і Пух для нього був дядьком, тому при кожній зустрічі Томас зупинявся і знімав перед дядьком Пухом уявного капелюха.

Коли Пух відпочивав десь у зеленому затишку на подвір'ї, квочка Мар'яна вела до нього своїх курчат — тут вони вмощувались і спали собі преспокійно, маючи такого надійного захисника.

А як любила Пуха синичка Цівонька! Щойно Пух виходив на двір, вона наче ждала його, бо зразу ж починала своє «ців-ців-ців»! І співала, аж доки кіт не починав кивати головою — дякував за вітання й шану, і тоді синичка втішено летіла собі далі. А співала вона котові як відважному воїнові, що врятував їй, маленькій пташинці-дівчинці, життя.

Колись узимку, у великий сніг і мороз, зголоділа пташка причепилася до шматочка сала, підвішеного до гілки, і так заобідалась, що не побачила великої тіні, яка розлякала і розігнала всіх на подвір'ї. «Шуліка! — загорланив півень. — Усі до мене! Під ялинку! Під ялинку!» — скликав він своїх курей. А їй, синичці, вже не було куди летіти, а шуліка, страшний пташиний ворог, з крильми на півнеба, вже так близько, вже її запримітив...

Щось оранжеве метнулось перед її дзьобиком, вона аж заплющилась — гілка гойднулась і підкинула пташку вглиб ялинки, а коли вона зважилася розплющити очі, то побачила kota Пуха, що з самого верхечка дерева погрожував шуліці.

З того незабутнього дня Цівонька все дякувала й дякувала своїми пісеньками дядькові Пухові, а він смішно ніяковів і муркотів щось у відповідь.